

Sammanfattning av omständigheterna i rättsutredningen av fallet Teledata/ Ulf Wiberg.

Genom den utredning undertecknad genomfört avseende lagföringen och domarna mot företaget Teledata och Teledatas företrädare Ulf Wiberg har följande framkommit av intresse för resning i domarna (Hovrätten för Västra Sverige, mål 3522/02, dom publicerad 2003-12-23, Länsrätten Göteborgs domar i målen 6369-01, 6370-01 samt 6371-01) samt för anmälan till JO och JK, med flera. Ulf Wiberg köpte genom sitt bolag Teledata mobiltelefoner och mobiltelefonutrustning från ett antal bolag som inte betalat in sin mervärdesskatt till staten.

- I den del av domarna som rör Ulf Wibergs/ Teledatas affärer med Öyvind Andresens företag SMP AB bestod den enda bevisningen mot Ulf Wiberg av en skriftlig utsaga som Öyvind Andresen avgivit under polisförhör och som sedan tog tillbaka innan rättegången, där Ulf Wiberg utpekades som delaktig i SMP AB:s förskingring av mervärdesskatt. Under rättegångarna förnekade Andresen att Wiberg haft något alls att göra med Andresens/ SMP:s brottsliga ageranden. Andresens advokat Jan A Olsen vittnade under ed inför domstolen (något som är mycket ovanligt i ett svenskt brottmål) om att angivandet av Wiberg framkommit sedan åklagaren lovat Andresen en "deal": om Andresen berättade vad utredarna ville höra, nämligen att Ulf Wiberg varit inblandad i SMP:s förskingring av mervärdesskatt, då skulle Andresen (och i förlängningen också Andresens son) slippa lindrigare undan. Detta agerande strider mot RB 23:12 att genom löften, hot eller utpressning framkalla den utsaga som utredarna önskar få fram. Både Tingsrätten och Hovrätten accepterar denna skriftliga, återtagna utsaga från en medåtalad som det primära och enda huvudbeviset mot Ulf Wiberg, trots advokat Jan A Olsens vittnesmål om utsagans tillkomst. Det finns heller inget annat i utredningen som entydigt stödjer denna reciterade utsaga (utom möjligen att Andresen och hans son under någon tid bott i en lägenhet ägd av Ulf Wiberg. Som bekant är dock s k "guilt by association" strikt förbjudet i svensk rätt). Det finns även ett generellt förbud mot att använda skriftliga utsagor som bevisning i brottmål se RB 35:14. Domstolarna har inte angett att de haft för avsikt att tillämpa några av de stadgade undantag som återfinns i RB 35:14 st 2 p 1 – 3 (jag har heller inte funnit att något sådant undantag skulle kunna vara för handen i detta fall. RB 36:16 var exempelvis inte tillämpligt eftersom det inte fanns behov av att fylla ut några oklarheter avseende Öyvind Andresens muntligen avgivna vittnesmål inför Tingsrätten och Hovrätten).
- Situationen var liknande i fallet med de affärer Teledata/ Ulf Wiberg gjorde med Kennet Nordqvists bolag STP AB och STP HB. En skriftlig utsaga från polisförhör med Nordqvist användes som huvudbevis mot Ulf Wiberg, trots att Nordqvist senare i rättegångarna muntligen förnekade att Ulf Wiberg varit inblandad. Nordqvist förklarade att han angivit Wiberg för att slippa häktning och då han förstod att det var Ulf Wiberg som utredarna egentligen ville åt. Affärerna med STP AB och STP HB hade redovisats korrekt i Teledatas bokföring, däremot återfanns ingen bokföring i STP AB/ STP HB. På grund av vad Nordqvist sagt till utredarna i polisförhör och som anförts som enda egentliga bevisning mot Wiberg i domstolarna, nämligen att affärerna med Teledata varit "luftaffärer", dömdes Wiberg skyldig till grov brottslighet i denna del. Domstolarnas förfarande strider även här mot RB 35:14 (förbud mot skriftliga utsagor som bevisning). Angående undantag från muntlighetskravet i RB 36:16 (användande

av skriftliga utsagor från vittnen då vittnets utsaga inför rätten varit oklar) kan noteras att inga oklarheter finns avseende Nordqvists utsaga om Wiberg inför rätten. Han mindes väl att han angett Wiberg för att slippa häktning, och inför rätten angav han att Wiberg inte varit inblandad i någon brottslig verksamhet avseende Nordqvist och Nordqvists bolag. Även om den skriftliga utsagan kunnat användas som bevis är dess bevisvärde svagt: en åtalad som anger sin medåtalade (=har motiv för att skylla ifrån sig sin egen skuld på andra) samt att omständigheterna vid dess tillkomst varit sådana att den knappast ensam kan vara tillräcklig för en fällande dom mot Wiberg. Nordqvist lämnade dessutom flera motstridiga utsagor under utredning och rättegångar, vilket gör att jag ställer mig frågande till hur domstolarna överhuvudtaget kunde lita så enträget på en enda av de olika utsagorna från Nordqvist i polisförhör som enda huvudbevisning för fällande dom mot medåtalade Wiberg. Den skriftliga, återtagna utsagan från en åtalad kan enligt svensk rätt inte ensam räcka för fällande dom mot en medåtalad, dock är så fallet här avseende Nordqvists angivande av Wiberg.

- Kennet Nordqvist nekade inför polis och åklagare till att ha haft någon som helst verksamhet i sina bolag STP AB och STP HB. Likaledes hade Nordqvist förnekat inför konkursförvaltaren till att han haft någon verksamhet i de bolag han haft. Att detta nekande uttalats i två sammanhang ser Hovrätten (Hovrättens dom s 22) som en bekräftelse på att just denna utsaga av Nordqvist är sanningen, trots att Nordqvist flera gånger under utredningen och rättegångarna ändrat sin berättelse. Det är knappast märkligt, i ljuset av att alla Nordqvists bolag saknade bokföring och att Nordqvist riskerade straffansvar för all verksamhet han kunde bevisas ha bedrivit i bolaget, att han från början också nekade till att ha haft någon verksamhet i sina bolag. Detta oberoenda av hur mycket han i verkligheten köpt och sålt genom dessa. Existensen av fakturorna till Teledata kunde dock Nordqvist i sak inte bestrida eftersom de återfunnits av utredarna som en del av Teledatas bokföring. När polisen konfronterade honom med fakturorna från Teledata är det inte konstigt att han sa att det var luftfakturer. Hade han i den situationen inte sagt detta hade han med största sannolikhet fått stanna längre hos polisen, då man måste börja om med förhören igen eftersom hans påstående om att han inte haft någon verksamhet i bolagen motbevisas av de redovisade fakturorna från Teledatas bokföring.
- Hovrätten har ett mycket motsägelsefullt resonemang som starkt talar för att Ulf Wiberg inte fått en opartisk och riktig bedömning av sitt fall. Hovrätten konstaterar på sidan 22 i sin dom att: *"Särskilt kännetecknande för Teledatas kontakter med VCC, AUM, FF & LS och Tessimar är att Ulf Wiberg, som hela tiden företrätt Teledata, inte haft kontakt med någon av bolagens ställföreträdare utan med Jan Liljeberg, Peter Rosén eller Lennart Andersson"*. Ulf Wiberg ska alltså inte ha haft kontakt med dessa bolags företrädare, vilket var misstänkt. Här finns ett sakfel: Peter Rosén var formellt utsedd till företrädare i Tessimar, vilket konstateras på sidan 23 i hovrättsdomen! Hovrätten verkar vidare motsäga sig själva när man plötsligt konstaterar (hovrättsdomen s 23 st 2) att Ulf Wiberg utöver Liljeberg/ Rosén/ Andersson träffat andra ställföreträdare för mellanbolagen (på s 22 hade han ju *inte* träffat några andra än dessa). Hovrätten fann dock att dessa ställföreträdare hade misstänksamma attribut som borde ha gjort Wiberg misstänksam: de var *"tämligen unga"* och för Wiberg *"helt okända personer"*. Vare sig Wiberg träffade företrädare för bolagen han kände eller inte kände är detta misstänkt enligt Hovrätten. När Wiberg uteslutande träffade de han

kände som sina affärskontakter sedan tidigare (Liljeberg/ Rosén/ Andersson) är detta misstänkt. När Wiberg, som det senare påstås, vid vissa tillfällen i samband med betalningarna kommer i kontakt med andra ställföreträdare han inte känner personligen, då är detta också misstänkt. Slutsatsen är att Wiberg är skyldig vare sig han kände eller inte kände ställföreträdarna för säljarbolagen. Hovrätten skriver att Wiberg *endast* träffat dessa unga företrädare vid betalningarna, men detta är inte korrekt enligt ett tidigare resonemang om att Wiberg vid tillfällen varit med Rosén på banken när betalningar skulle göras. Möjligen tog de unga ställföreträdarna emot betalningarna, sedan tog Rosén dessa med sig för att betala tillsammans med Wiberg på banken. Detta verkar långsökt, eller också talar vi inte om samma transaktioner. Det verkar inte spela någon roll vem Wiberg har gjort affärerna med i praktiken, eftersom han tillskrivs ont uppsåt endast utifrån faktumet att han träffat företrädare för bolagen.

- Ulf Wiberg gjorde genom sitt företag Teledata flera affärer med en affärskontakt vid namn Peter Rosén. Rosén använde sig av flera olika bolag vid sina affärer med Wiberg/ Teledata, bolag som senare visat sig sakna bokföring och som underlåtit att betala in sin mervärdesskatt. Rosén höll sig undan på okänd ort under rättegångarna mot Ulf Wiberg, m fl. Peter Rosén beskrevs av Hovrätten som "en målvakt", en beskrivning som visat sig vara fullkomligt fel när man läser det senare rättsliga efterspelet mot Rosén avseende hans affärer med Teledata och flera andra "härvor" (Göteborgs Tingsrätt förenade målen B 9062/99, B 3700/02). Rosén visade sig vara huvudman i flera andra bedrägerihärvor, och dömdes också som gärningsman till flera års fängelse för affärerna med Teledata/ Wiberg. Hovrättens bedömning att Rosén varit en "målvakt" och Ulf Wiberg "huvudmannen" i bedrägerierna med Roséns bolag framstår i efterhand som grovt felaktiga. De enda bevis som fanns mot Wiberg angående hans affärer med Rosén var sådana att det bevisats *att* Wiberg träffat företrädarna för de bolag Rosén var delaktig i, *att* Wiberg betalat fakturor i enlighet med anvisningarna på fakturorna, samt *att* Wiberg vid ett antal tillfällen följt med Rosén till banken där de båda utfört sina enskilda bankärenden. Det finns alltså inga bevis alls för Wibergs uppsåt eller inblandning i kriminalitet avseende Roséns affärer. Det som bevisats är endast sådana omständigheter som vanligtvis förekommer vid normala, hederliga affärer. Ulf Wiberg har också som köpare redovisat alla affärer korrekt i Teledatas bokföring samt betalat alla sina skatter korrekt, osv. Att notera är också att Peter Rosén varken under rättegångarna mot Wiberg eller senare vid rättegångarna mot Rosén själv, aldrig vid någon tidpunkt angett Wiberg som delaktig i Roséns bedrägerier. Rosén har tvärt emot förnekat detta, först i ett inspelat videoförhör som spelades upp under rättegångarna mot Wiberg, och senare under rättegången mot Rosén själv där han erkänt och dömts som gärningsman för affärerna med Teledata.
- Inför domstolarna har tre medåtalade enträget förnekat att Ulf Wiberg varit inblandad i de förskingringar av mervärdesskatt som skett i deras egna bolag (Öyvind Andresen, Kennet Nordqvist och Peter Rosén). I det domstolarna har litat på dessa medåtalade har man reciterat skriftliga, återtagna utsagor från polisförhör med dessa som huvudbevisning och tillika enda bevisning mot Ulf Wiberg. Domstolarna har själva uttryckligen i domarna skrivit att åtalet står och faller med att dessa skriftliga utsagor accepteras som bevisning i målet (Tingsrättens dom s 97, Hovrättens dom s 22). Genom att rättsstridigt acceptera de skriftliga utsagorna som bevis har Ulf Wibergs

lagliga rättigheter kränkts och han har dömts för flera fall av grov brottslighet som han egentligen inte skulle ha dömts för.

Mer om åtalet mot Ulf Wiberg (brottsrubricering och gärningsbeskrivning):

- Skatteflyktslagen återinfördes 1995 efter protester från bland andra skattemyndigheter och rättsväsende. Utan uttryckligt lagstöd gick det inte att komma åt sådana förfaranden som innebar ett formellt korrekt skatteupplägg, men som i praktiken enbart tillskapats av den skattskyldige för att undandra staten skattemedel. Skatteflyktslagen möjliggör en skatterättslig ”genomsyn” av sådana formellt korrekta transaktioner och upplägg. I fallet med Teledata/ Ulf Wiberg har en sådan skatterättslig genomsyn gjorts avseende flera affärer som Teledata gjort med de s k mellanbolagen (säljarna). Domstolarna har funnit det hela vara ett ”upplägg” för att undandra staten mervärdesskatt och Ulf Wiberg har därmed dömts för grova skattebrott. Trots att affärerna även av domstolarna befunnit vara formellt korrekta köp från mellanbolagen har domstolarna ansett att saken ska bedömas ”som om” Teledata köpt varorna direkt från de utländska leverantörerna. Därmed har Teledatas bokföring varit oriktig (dvs då Teledata i praktiken redovisat affärerna som de faktiskt skett, som inköp från ett svenskt mellanbolag) och Wiberg ska dömas för grovt skattebrott (samt grovt bokföringsbrott). *Ett problem i sammanhanget är att domstolarna inte har lagstöd i skatteflyktslagen eller annan lagstiftning för att göra en sådan genomsyn av formellt korrekta mervärdesskatterättsliga transaktioner.* Ulf Wiberg dömdes alltså för flera fall av ett skattebrott som inte finns stadgat i svensk rätt. Man får absolut inte göra sådana analogier inom vare sig skatterätten eller straffrätten, varvid denna analoga rättstillämpning måste finnas vara både olaglig och otillåten! Det fanns därmed ingen egentlig möjlighet att döma Ulf Wiberg för skattebrott så som domstolarna har gjort. Här kan också noteras att ingen domstol har angett något lagstöd för genomsynen eller de påstådda skattebrotten.
- Ulf Wiberg har av åklagaren påståtts deltagit i en ”konspiration” med Peter Rosén, med flera, vid en obestämd tidpunkt på okänd plats under sommaren 1997, alltså innan bedrägerierna Ulf Wiberg åtalades för började. Ingen bevisning har presenterats av åklagaren för denna konspirationsteori. Utan bevis borde denna beskrivning av händelserna ha avfärdats, dock har ingen av domstolarna ifrågasatt denna del av gärningsbeskrivningen. Det hela kan verka vara en oviktig detalj, det vill säga om den ursprungliga ”konspirationsteorin” avfärdats eller inte. Men, i ljuset av att ingen hållbar bevisning för Wibergs uppsåt presenterats i samband med de enskilda ”härvorna” och då helt ordinära affärshändelser (träff med bolagsföreträdare, betalande av fakturor enligt anvisning, etc) utan stödjande bevisning getts en kriminell innebörd, kan jag inte dra någon annan slutsats än att domstolarna anammat åklagarens obevisade konspirationsteori som fullvärdig bevisning. Det kan möjligen ha varit åklagarens plan att visa på ett uppsåt före brotten begicks, för att på så sätt slippa bevisa uppsåt hos Wiberg i relation till de senare begångna brotten i de enskilda härvorna. Ulf Wiberg har, enligt min mening, utsatts för s k ”guilt by association”: det finns ingen bevisning för Wibergs deltagande i någon kriminell aktivitet eller gärning före eller under den tid brotten begicks hos säljarföretagen, ändå har han tillvitits

uppsåt och skuld *enbart* eftersom han bevisats ha köpt varor från andra som begått brott (bevisen för dessa köp hittades för övrigt endast genom Teledatas bokföring).

- Det har senare visat sig att gjorde en allvarlig felbedömning avseende Peter Roséns roll i bedrägerierna i de bolag Rosén verkade i. Rosén bedömdes ha haft rollen av en "målvakt" (Ulf Wiberg skulle därmed kunna anses vara "hjärnan" bakom det kriminella upplägget att inte betala mervärdesskatt i Roséns bolag) (Hovrättens dom s 23). När Rosén greps och lagfördes 2004, bland annat för sina affärer med Teledata, visade det sig att Rosén inte var en "målvakt" utan huvudansvarig för ett flertal grova bedrägerier, inklusive affärerna med Teledata, där Rosén i flera fall också använt sig av bulvaner. När Rosén greps och lagfördes 2004, bland annat för sina affärer med Teledata, visade det sig att Rosén inte var en "målvakt" utan huvudansvarig för ett flertal grova bedrägerier, inklusive affärerna med Teledata, affärer där Rosén och hans kompanjon i flera fall använt sig av bulvaner ("målvakter"). För affärerna med Teledata dömdes Peter Rosén till tre års fängelse som huvudman tillika gärningsman i bedrägerierna med Teledata. "Hjärnan" bakom bedrägerierna i Roséns bolag var med största sannolikhet Peter Rosén, inte Ulf Wiberg. Detta kan man konstatera eftersom inga bevis som presenterats mot Wiberg visar att han haft någon inblandning eller inflytande i Roséns bolag, domstolarna använde sig av uteslutningsmetoden mot Wiberg ("eftersom ingen annan, inte ens Peter Rosén, kan ha stått bakom bedrägerierna så måste det ha varit Wiberg").

Felaktigheter avseende bedömningar av vittnesmål och omständigheter i målen.

- Domstolarna har även gjort flera andra ologiska slutsatser av flera vittnesmål för att kunna motivera den fällande domen mot Ulf Wiberg. Det handlar om den bevisning som anförts som stöd till de återtagna utsagorn från Wibergs medåtalade Nordqvist och Andresen (utsagor som egentligen redan från början var förbjudna att uppta som huvudbevisning, tillika enda bevisning mot Wiberg). Michael Isaksson var ensamt lageransvarig på Teledata. På frågan om Isaksson specifikt minns några lådor med 200 mobiltelefoner som ska ha stått på Teledatas lager under några dagars tid, fyra år före det aktuella förhöret, svarade Isaksson nekande, det vill säga att han inte minns dessa specifika lådor. Att Isaksson inte minns dessa lådor såg Tingsrätten som bevis för att Nordqvists utsagor från polisförhör om "luftaffärer" var sanna. Varför skulle Isaksson minnas just dessa lådor när lådor kommit och gått varenda arbetsdag under dessa fyra år, kan man undra? Om inte Isaksson haft fotografiskt minne samt personligen närvarat vid varje lådas införande på lagret så är det självklart att han inte specifikt minns ett par lådor med mobiltelefoner. Tingsrätten tycker tvärtemot att Isaksson självklart skulle ha kommit ihåg detta.
- Vittnet Nicklas Sällqvist var en vän till Bo Duzäll, Duzäll som genom sitt företag BD.COM ska ha sålt ett parti mobiltelefoner till Teledata. Mobiltelefonerna köpte Duzäll enligt uppgift från Kennet Nordqvists bolag STP HB. Nordqvist hade i polisförhör uppgett att alla affärer som rörde Teledata var luftaffärer, så även denna affär. Sällqvist intygade i sitt vittnesmål att han sett mobiltelefoner på Bo Duzälls kontor. Han minns dock inte exakt vilken tidpunkt han sett mobiltelefonerna, vilket

gör att Sällqvists vittnesmål av domstolarna avfärdas som varande alltför ”oprecist” för att de ska kunna dra några slutsatser av det. Tingsrätten tolkar därmed vittnesmålet som att affären var en luftaffär. Trots att Sällqvist inte kan ange en specifik tidpunkt utesluter inte detta att de telefoner han såg var de som härrörde från affären med BD.COM. Rätten bortser från Sällqvists vittnesmål och förlitar sig istället på Nordqvists återtagna utsaga från polisförhör där han påstått att affären varit en luftaffär. Att Sällqvists vittnesmål, som Tingsrätten konstaterar, skulle tala för åklagarens påstående om luftaffärer är dock svårt att förstå. Hade vittnesmålet getts relevans hade det talat för Wiberg och Duzäll, att affären varit en verklig affär.

- Tingsrätten gör ett mycket märkligt förbiseende. Angående Kennet Nordqvists återtagna utsaga från polisförhören (Tingsrättens dom s 98) säger Tingsrätten: *”Det är vanligt att en person som är misstänkt för brott och som riskerar att bli frihetsberövad lämnar en berättelse inför polisen och att denna berättelse, som är oförmånlig för den misstänkte **och andra medmisstänkta** (min förstärkta kursivering), sedan återtas vid följande rättegång.”* Varför säger inte Tingsrätten att det också är vanligt att en medåtalad lämnar en berättelse där han skyller ifrån sin egen skuld på andra för att klara sitt eget skinn? Att en medåtalad förminskar sin egen medverkan, till och med förnekar alla brott och istället skjuter skulden på en medåtalad hör inte till ovanligheterna. Om Tingsrätten konstaterat detta hade starka tvivel kunnat riktas mot att använda Nordqvists utsaga från polisförhör som bevis mot Wiberg, eftersom Nordqvist som var medåtalad och stod inför risken att bli häktad hade all anledning att skylla ifrån sig på Wiberg. Nordqvist erkände också i rättegången att det var på det sättet att han angett Wiberg i polisförhöret för att undgå häktning, och då han förstod att det var Wiberg utredarna egentligen ville åt.
- I målet påstod åklagaren att Ulf Wiberg och Peter Rosén emellanåt följts åt till banken, där de båda utförde sina respektive bankärenden. Dessa bankbesök bevisade, enligt åklagaren och domstolarna att Ulf Wiberg visste att han betalade underpriser för de mobiltelefoner han köpt från Roséns bolag. Ingen bevisning har framförts som visar vad som försiggått vid dessa bankbesök och vad Wiberg egentligen kontrollerade i samband med att Rosén betalade de utländska leverantörerna. Wiberg var därmed enligt domstolarnas resonemang delaktig i Roséns underprisförsäljningar endast på den grunden att han befunnit sig tillsammans med Rosén. Inga andra bevis visade heller på att Wiberg kunde ha haft någon insikt i vad säljarbolagen betalat sina utländska leverantörer.

Avslutande kommentarer.

Detta är en översiktlig sammanfattning av innehållet i min utredning *"Rättsutredning av fallen Teledata och Ulf Wiberg eller "Rättssäker handel över EU-ländernas gränser"*". I utredningen framgår hur de skriftliga utsagorna från två medåtalade lett till att den tidigare helt ostraffade Ulf Wiberg dömts till ett långvarigt fängelsestraff utan någon egentlig bevisning. Hur två sporadiska angivanden av två medåtalade i polisförhör som enda bevisning kunde räcka för att uppnå "absolut visshet" avseende Ulf Wibergs skuld är mycket märkligt, särskilt eftersom det rör sig om ett åtal för grov brottslighet där det ska ställas höga beviskrav, dvs att den åtalades eventuella oskuld är helt utesluten. Här kan också tilläggas att Ulf Wiberg har lämnat omfattande redogörelser för allt åklagaren lagt honom till last, och inte i något fall har Wiberg beslagits med lögn eller att han skulle ha ändrat tidigare lämnade uppgifter.

I utredningen analyseras bevisningen ingående (varje bevis för sig) och även den sammantagna bevisningen redovisas för varje "härvä". I utredningen redovisas också flera andra allvarliga fel och felbedömningar av domstolarna. Jag rekommenderar den intresserade att läsa utredningen, då den dels utreder ovan redovisade punkter (med mera) i detalj samt redovisar gällande lagstiftning, praxis och doktrin i förhållande till de gärningar som Ulf Wiberg dömts för. Redan av ovan påvisade anledningar torde framgå att Ulf Wiberg borde ha frikänts från inblandning i härvorna. Jag har dock tagit mig friheten i utredningen att analysera varje detalj och omständighet som på något sätt skulle tala för Wibergs skuld och där även kunnat avfärda dessa som bevisning mot honom.

Länsrätten har vägrat Teledata avdrag för affärerna som Ulf Wiberg åtalats för. Denna bedömning baserades på Tingsrättens dom mot Wiberg och innehåller i princip samma legala sakfel och felbedömningar av bevisningen som Tingsrätten och senare Hovrätten har gjort. Länsrätten verkar inte göra någon egen bedömning av omständigheter och bevisning utan grundar i stort sina domar på Tingsrättens bedömningar. Att så är fallet framgår för övrigt uttryckligen ur Länsrättens domskäl.

Jag vill slutligen poängtera att fallet Ulf Wiberg och Teledata är värt att ta på största allvar. Det är enligt min mening inte omöjligt att det rör sig om en av de största rättsskandalerna i Sverige på flera år, en rättsskandal som medfört ett femårigt fängelsestraff för Ulf Wiberg, som ödelagt hans företag Teledata samt åsamkat honom betydande ekonomiska och personliga förluster. Särskilt på grund av detta, att en tidigare helt ostraffad människa kan ha dömts till ett långt fängelsestraff trots att han i grunden med största sannolikhet är oskyldig, gör att jag anser att saken måste tas mycket allvarligt. Jag står till förfogande för att besvara eventuella frågor som kan finnas angående utredningen och fallet i övrigt.

Erik Wahlberg

(jurist med särskild inriktning på bolagsrätt och allmän affärsjuridik).